Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste August 1899. 48de Aargang.

De Sidste-Dages Helliges Troslære.

En Korrespondents Interview hos Ben E. Rich, Præsident over Sydstaternes Mission. (Fra »Constitution« — Atlanta, Ga.)

(Sluttet fra Side 215.)

„De omtalte Kristi Forsoning for Menneskenes Synder, og alligevel gør De Paastand om Nødvendigheden af Daab til Syndernes Forladelse; hvorledes forliger De disse to Lærdomme?"

„Der er intet modstridende hinanden i dem. Kristi Forsoning har to Formaal: Først Arvesynden, det vil sige, vore første Forældres Overtrædelse i Edens Have, og dernæst vore egne Synder eller dem, som Menneskene i Almindelighed begaa. Forsoning for Arvesynden er ubetinget, men Forsoning for vore egne Synder er paa Betingelser. Adams Afkom havde intet at gøre med eller for Arvesyndens Forsoning. Dens Følge var Død, ikke alene for Adam, men for alle hans Efterkommere. Forsoningen vil virke Liv for enhver af hans Slægt. „Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristo." (1. Kor. 15, 22.) „Det første Menneske, Adam, er blevet til en levende Sjæl, den sidste Adam til en levendegørende Aand." (54de Vers.) Jesus sagde: „Forundrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst; og de skulle gaa frem, de, som have gjort godt, til Livets Opstandelse; men de, som have gjort ondt, til Dommens Opstandelse. (Joh. 5, 28. 29.) Dette viser os, at omendskøndt enhver, som døde formedelst Adams Overtrædelse, skulle opstaa fra de døde formedelst Kristi Forsoning, ville nogle opstaa til evigt Liv, og andre til Skam og evig Væmmelse. (Dan. 12, 2.) Dette er fordi Forsoningen for Menneskenes egne Synder er kun paa Betingelser, det vil sige, betinget paa at de annamme Jesus Kristus som deres Frelser, hvilket maa vises ved Lydighed mod hans Bud og Love. De gode og de ugudelige ville alle oprejses fra de døde, men ville da alle blive

dømte, hver efter sine Gerninger. „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror skal fordømmes." (Mark. 16, 16.) Syndsforladelse kommer gennem Kristi Forsoning, „og uden Blodsudgydelse sker ikke Forladelse." (Ebr. 9, 22.) Men Forladelse gives i Daaben efter Tro og Omvendelse. Den allerførste Betingelse er Tro paa Jesus Kristus, den næste er Omvendelse, og derpaa maa Daab følge. Denne er til Syndernes Forladelse. (Se Mark. 1, 4. — Ap. G. 2, 37. 38. — 1. Pet. 3, 21.) Dette er Aarsagen, hvorfor Daaben er saa nødvendig, og hvorfor Frelseren sagde til Nicodemus: „Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5.) Daabens Bad er et Tegn paa Forbedring. Den døbte angergivne troende faar sine Synder forladne, og er som en ny Skabning skikket til at modtage den Helligaand, eller fødes af Aanden. Denne, som jeg før har forklaret Dem, bliver meddelt ved Haandspaalæggelse af Mænd, som have guddommelig Myndighed dertil. De ser saaledes, at Syndsforladelse er formedelst Forsoningen, men sker dog ved Daaben, og der er aldeles ingen Uoverensstemmelse mellem de to Læresætninger.

„Men, hvorledes forstaar De dette Skriftsted, og andre lignende: „Thi, saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn, den Enbaarne, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." (Joh. 3, 16.) Viser dettte ikke, at Tro paa Kristus er i sig selv nok til Frelse?"

„Nej, paa ingen Maade, thi af det 5te Vers af samme Kapitel ses, at Fødsel af Vand og Aand er nødvendig. Opløsningen af dette Spørgsmaal ligger i Betydningen af Ordet, Tro paa Kristus. Jesus siger herom: „Hvo, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal og han gøre." (Joh. 14, 12.) Han sagde ligeledes: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Villie, som er i Himlene." Og atter: „Derfor, hver den, som hører disse mine Ord, og gør ikke efter dem, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand." (Matt. 7, 21. 26.) Tro uden Gerninger er død, og det er kun ved Gerninger, at man kender Troen. (Se Jak. 2, 17. 26.) Tro paa Kristus indbefatter Tro paa hans Lærdomme, udvist ved Lydighed til Evangeliets Fordringer. Al anden Slags Tro er falsk, død, og til ingen Nytte. Petrus forkyndte Kristi Evangelium, da han paa Pinsefestens Dag var fyldt med den Helligaand, og han lærte Folket først at tro paa Kristus, og da de viste, at de troede, og spurgte om hvad de skulde gøre, svarede han: „Omvender eder, og hver at eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave. (Ap. G. 2, 37. 38.) Dersom Petrus havde været af samme Mening som vor Tids Præster og Forkyndere, vilde han, som Svar paa det Spørgsmaal, I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gøre, have sagt: „I stakkels Syndere

kunne slet intet gøre; Kristus har gjort alt. Kun tro, og da er du frelst, og Himlen tilhører dig for evigt." Saaledes lyder det fra de fleste Prædikestole i Verden i vor Tid. Men Petrus forkyndte Kristi Evangelium, hvilket bestaar af gode Gerninger, der er Frugterne af en sand og levende Tro. Da Frelseren udsendte ham og de andre Apostle for at forkynde Evangeliet, sagde han: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, og Sønnens, og den Helligaands; og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet eder." (Matt. 28, 19. 20.)

Der henvises til Paulus, som Author til Læren om Frelse ved Tro alene; men ved at læse hans Brev til Romerne, hvilket saadanne Lærere gærne tage Tilflugt til, vil man let kunne se, at det var de Gerninger, der tilhørte Mose Lov, Paulus viste at være utilstrækkelige, og at det første, som var fornødent til Frelse, var Tro paa Kristus, men ikke en død Tro. Det var en Tro, der virkede Lydighed, ligesom Frelseren lærte: Menneskene leve ikke ved Brød alene, men ved ethvert Ord, der udgaar gennem Guds Mund. (Matt. 4, 4.) Og at Paulus troede paa gode Gerningers Virkning, ses af Brevet til Romerne i det 2det Kapitel, hvoraf kun to Vers anføres (9. 10.) „Trængsel og Angest skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gør det onde, baade en Jødes først, og en Grækers; men Ære og Hæder og Fred skal vorde hver den, som gør det gode, baade en Jøde først og en Græker." Efter min Mening kan intet være mere frugtbart paa Synd, end den absurde og fordærvende Lære, at Tro paa Kristi Forsoning vil uden Gerninger frigøre Menneskene fra de største Forbrydelser af enhver Slags, og skikke dem til at komme ind i hans Nærværelse, som er ren og hellig. Det er et fordærveligt Kætteri, Menneskers Opspind, og er i Modstrid med ældre saavel som nyere Tiders Aabenbarelse."

„Det er den herskende Mening iblandt Folk, at Mormonerne kun have en daarlig Opfattelse om Moraliteten, og forunderlige Skikke og Anskuelser om Ægteskab. Hvad er Sandheden i denne Henseende?"

„Intet Folk i Verden har strængere Love og Forholdsregler angaaende Moralitet, end de Sidste-Dages Hellige have. Kønssamkvem udenfor Ægteskabet er anset som en Synd til Døden. Forbrydelser mod Ægteskabets Love anses som en Udaad næst til Mord. Moralsk Renhed fordres paa det strængeste baade af Mænd og Kvinder. En ung Mand bør være lige saa ren som en ung Kvinde. Efter Mormonismens Lære har den ene aldeles ingen Fortrin for den anden i moralsk Henseende. Vi tro, at Kønnenes Forening i Ægteskab er nødvendig til Fuldkommelse. „Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren." (1. Kor. 11, 11.) Det celestiale Rige, hvor Gud og Kristus dvæle, er en Tilstand af Fuldkommenhed. Dem, som indkomme i den Herlighed, ville være fuldkomne. Derfor tro vi paa et celestialt Ægteskab, hvilket er et evigt Ægteskab lig det, hvormed den Almægtige viede

Adam og Eva i Edens Have. De vare udødelige Væsener. Døden var endnu ikke kommen ind i Verden; thi der var ingen Synd og derfor ingen Død. De to udødelige bleve viede til eet Kød, og ingen kunde adskille dem. Det var en evig Forening. Om end Døden siden adskilte dem, genforenedes de formedelst Kristi Forsoning, og saaledes bragtes tilbage til deres forrige Tilstand. De ville altsaa ikke vies eller gives i Ægteskab i Opstandelsen, thi de vare forenede i celestialt eller evigt Ægteskab, førend de bleve dødelige Væsener og behøvede Opstandelse. Herren har i vor Tid aabenbaret denne celestiale eller evige Ægteskabsorden, saa at det, som er bundet ved den her paa Jorden, er ogsaa bundet i Himlen, og vedvarer i og efter Opstandelsen. Manden vil blive genforenet med sin Hustru, og Hustruen med sin Mand, og saaledes forenede ville de indgaa til Fylden af Herrens Herlighed, hvis de ere værdige dertil. Om nogen Mand, som saaledes er viet, skulde for en Tid blive berøvet sin Hustru ved Døden, og skulde ægte en anden ved den samme Lov, vilde de begge være hans Hustruer i det tilkommende Liv. Før Udstedelsen af Love, der forbyde Polygami og straffe det som en Forbrydelse, lærtes i Kirken Læren om celestialt Ægteskab og forholdsvis faa af Kirkens Medlemmer indgik i Ægteskab med mer end een Hustru under de allerhelligste Forbund og Forpligtelser paa Kyskhed og moralsk Renhed. Men siden disse Love, efter megen Retsstrid og megen Lidelse paa deres Side, som vare komne under disse Forhold, bleve erklærede lovmæssige i de Forenede Staters Højesteret, er den Slags Ægteskab i Praksis ophørt. Kirkens Præsident, som alene holdt Myndigheden dertil, har erklæret dens Beslutning, at der ikke skal flere vies i polygamiske Ægteskab. Trods alt, hvad der monne siges eller skrives herimod, er, hvad jeg her siger til Dem, Sandhed, og De kan forlade Dem derpaa. Polygamiske Ægteskab ere paa det strængeste forbudte i Utah-Statens Grundlov, og en Mulkt af 500 Dollars og Fængselstraf paa fem Aar er fastsat for Overtrædelsen af denne Lov. En af vore Læresætninger er, at vi skulle ære og opretholde Landets Love. Derfor underkaste vi os denne, saavel som alle de andre Love, og overlade Følgerne hos Gud. Men, hvad Gud har sammenføjet, kan intet Menneske adskille, og derfor ville saadanne Ægteskab, som ere helligede formedelst hans Autoritet og Befaling, vedvare, baade i denne Verden og i tilkommende Tider, hvis Parterne dertil selv forblive trofaste. Men disse ere under de allerhøjtideligste Forpligtelser til at holde sig rene for hverandre, og Forbrydelser mod Moralitetens Love regnes af de Sidste-Dages Hellige for de groveste og mest fordærvelige."

„Hvad er Deres Anskuelser om Himmelen og Helvede? Tror De, at Folk ved Døden gaa enten lige til Himlen eller til Helvede, eller fornegter De Helvede og Ideen om en Djævel?"

„Vi tro, at der er en satanisk Personlighed, ligesom vi tro paa et

allerhøjeste Væsen. Det Væsen, som forførte Eva og fristede Frelseren, er en falden Aand, med Attraa for alt, hvad der er ondt, ligesom Gud tilskrives alt, hvad der er godt. Et Princip i Abstraktion er uden Kraft eller Virkning. Der maa være et Væsen, hvorigennem det virker. Vi tro ikke paa den mystiske Onde med Horn og Hove, ej heller paa en virkelig bundløs Sø af Ild og Svovl. Men vi tro, at der er mange onde Aander, hvilke under dette Væsens Indflydelse, som kaldes Djævelen eller Satan, friste Menneskene og om muligt lede dem i Vildfarelse, og som hade Kristus og Sandhed. De ville en Gang blive uddrevne af Jorden, naar Kristi frelsende Værk er fuldendt. Helvede er et Sted og en Tilstand af Kval og Pine, hvor de ugudeliges Uvished, Samvittighedsnag og Bekymring, medens de vente paa deres Dom, er som „Ormen, der ikke dør, og Ilden, som ikke udslukkes." Dette maa de udholde, saa længe som Guds Retfærdighed fordrer det, og indtil de omvende sig og ere villige til at anerkende Gud og adlyde hans Love. Naar de engang i tilkommende Tider blive udfriede fra Straffen, vil deres Skæbne blive efter, hvad de selv have erhvervet sig ved deres Gerninger, og i Følge Retfærdighedens og Naadens evige Principper uddelte af den alvise Dommer, vor evige Fader. Vi tro, at Himlen er et Sted og en Tilstand. Denne Jord vil, naar den er forløst og gengivet sin paradisiske Tilstand, være et Himmerige. Synd, Mørkhed, Sorg, Kval og Død ville blive bortfjernede fra den; de retfærdige ville i deres herliggjorte Tilstand dvæle paa den i evig Fred og Lyksalighed. Efter at den er bleven luttret ved Ild og er fornyet, vil Retfærdighed herske paa den. Torne og Tidsler ville være udryddede og Figentræet og Myrteltræet ville blomstre og bære Frugt i deres Sted. Ufred og Frygt mellem Mennesker og Dyr ville ikke eksistere mere; thi der vil intet skade eller ødelægge. Edens Have vil blomstre og Livets Træ bære sin herlige Frugt; Livets Flod vil udrinde fra Guds Trone; Jorden selv vil være som et Glarhav. Kristus vil regere paa den som Konge. Faderen vil besøge den og benaade den med sin Nærværelse. Alt, hvad der er paa den, ovenover, nedenunder og omkring den skal herliggøres, og Lov og Pris til Gud og Lammet vil opsendes fra enhver Del deraf, og fra enhver Skabning; Satan og hans Hær vil blive bundet, og Adam med sin hele Efterslægt vil blive løsladt fra Straffen; alt, hvad der har Aande i sig, vil herliggøre den store Skaber; ethvert Knæ skal bøje sig, og hver Tunge bekende, at Jesus Kristus er Herren til Guds vor Faders Ære, og han vil være alt i alt."

Hvad vi gøre i dette Liv, vil gøre meget til at bestemme, hvad vi ville vorde, baade i denne og den næste Tilværelse. G. H. F.

Spiritualisme.

Som Svar paa visse Spørgsmaal med Hensyn til Spiritualismens Paalidelighed osv. giver »Deseret News« følgende:

Hvis der ved Spiritualisme menes den Tro, at Væsener fra den Sfære, der kaldes „Aandeverdenen", sommetider tilkendegive sig for den synlige Verdens Beboere ved Samtaler eller Besvarelser til Mennesker i Kødet, saa er den ligesaa gammel som Religion. Men i dette Aarhundrede bruges Navnet Spiritualisme mere i Betydning af en vis Form deraf, hvilken gør Krav paa at have bevisliggjort ved mange Eksperimenter, at Aandeverdenen virkelig eksisterer, og at det er muligt at erholde Underretning fra hedengangne Væsener. Denne nyere Form af Spiritualisme regnes almindeligvis fra 1848, skøndt der var forud banet Vej for den af andre, saasom Jung Stilling og flere, der skænkede dette Emne deres Opmærksomhed.

I 1848 blev en Familie, som boede i Hydeville, Wayne County, New York, forstyrret ved en forunderlig Banken. Tilsidst paastod en af Familien at have udfundet, at disse Lyde hidrørte fra et intelligent Væsen, der saaledes vilde banke, naar det forlangtes, og derefter fandt de paa et System af Tegn, hvorved de fik at vide, at den bankende var en myrdet Bissekræmmer. Rygtet spredte sig hurtigt, og Medier opstod alle Vegne. Borddanse og andre Tilkendegivelser rasede i Amerika og Europa.

To Ting opdagedes snart, nemlig: at næsten enhver berømt Aandemaner har taget Tilflugt til Underfundighed for at bedrage Publikum, og at disse Aanders Angivelser ikke sjældent vare urigtige eller aldeles unyttige. Derfor kommer man uundgaaelig til den Slutning, at Spiritualisten i Almindelighed ikke virkelig holder Kommunikation med den usynlige Verden, og naar de i enkelte Tilfælde saaledes have Samkvem med Aander, ere disse af en lav og ofte ond Slags, med hvilke Guds Børn ikke burde have noget at gøre.

Med Hensyn til Fremkaldelsen ved Endor er der flere Fortolkninger desangaaende; men der begaas almindeligvis den Fejltagelse, at Saul skal have set og talt med Samuel. Ved at læse Beretningen med Eftertænksomhed ses det dog, at det var Spaakvinden, om hvem der siges, at hun saa „Guder stige op af Jorden." Saul maatte adspørge hende: „Hvordan er hans Skikkelse?" Han „fornam, at det var Samuel" kun af hendes Kunst og hendes Beskrivelse. Den Ide, at en Spaakvinde kunde „kalde frem" en Guds Profet, og at han vilde „opstige af Jorden" er urimelig og uoverensstemmende med velkendte Sandheder.

De virkelige Tilkendegivelser, der ere optegnede i den hellige Skrift som guddommelige Meddelelser, ere ikke Spiritualisme. Forskellen er den

samme som imellem en ægte Mønt og en uægte, mellem Sandhed og Bedrageri, Lys og Mørke. Den ene eksisterer for en kort Tid, den anden for evigt.

Sidste-Dages Hellige burde ikke søge saadanne Kommunikationer. Deres Samkvem burde være indbyrdes og hos deres himmelske Fader formedelst Bøn og Aabenbarelsens Aand flydende gennem den rette dertil indstiftede Organisation. Gennem intet andet udsøgt Middel kunne vi være visse paa Aabenbaringens Paalidelighed.

I Forbindelse hermed ville vi raade vore Læsere til at gennemlæse Præsident Lorenzo Snows Brev til sin Niece, hvilket han skrev som Svar paa hendes Spørgsmaal angaaende Spiritualismens Paalidelighed, og som findes paa første Side af Nummer 10 af denne (48de) Aargang af „Skandinaviens Stjerne". Hans Ord, som en Guds Profet, burde anses af enhver Sidste-Dages Hellig som Guds Ord til vor Vejledning, og at forbigaa dem mod bedre Vidende kan have meget skadelige Følger.

(Redaktionen.)

Joseph Smiths tidlige Forfølgelser.

Profeten Joseph Smith skrev det følgende i sin Beretning om de Forfølgelser, han i sine Ynglingsaar maatte lide, hvilke begyndte saa snart han først bekendtgjorde det Syn, han havde haft, hvori han saa Faderen og Sønnen: „Jeg har ofte med Forundring tænkt, baade den Gang og sidenefter, hvor mærkeligt det var, at en uanselig Dreng paa fjorten Aar — og i Særdeleshed en, hvis Kaar nødsagede ham til at erhverve sig sit meget tarvelige Livsophold ved sit daglige Arbejde — skulde blive agtet at være af Betydenhed nok til at tiltrække sig de stores og Dagens mest populære Sekters Opmærksomhed i saa høj en Grad, at den skulde opvække dem til rasende Forfølgelse og Forhaanelse. Men, mærkelig som det end kunde synes, var dette dog Tilfældet, og blev mig ofte Aarsag til megen Bedrøvelse og Ulempe. Men det var ikke desto mindre sandt, at jeg havde set et Syn. Jeg har sommetider tænkt, at min Følelse maa have været meget lig den, Paulus nærede, da han forsvarede sig for Kong Agrippa og fortalte ham angaaende det Syn, han havde, da han saa et Lys og hørte en Røst, men dog var der kun faa, som troede ham. Nogle sagde, han var en Bedrager, andre, at han var fra Forstanden, og paa mange Maader blev han spottet og forhaanet; men alt dette tilsammen kunde ikke gøre den Sandhed, at han havde set et Syn, til Usandhed. Han havde set Synet, og vidste det, og alle de Forfølgelser, der kunde stilles mod ham, kunde ikke forandre Sandheden deraf. Ligeledes var det med mig; jeg havde virkelig set et Lys, og midt i dette Lys saa jeg to Personer, og de talte virkelig til

mig; og endskønt jeg blev forhadt og forfulgt, fordi jeg sagde, jeg havde set et Syn, var det dog sandt; og medens de forfulgte og forhaanede mig og uforskyldt talte allehaande ondt om mig, kun paa Grund af dette Syn, kunde jeg blot udbryde i mit Hjerte: „Hvorfor skulde jeg forfølges for at sige Sandheden? Jeg havde virkelig set Synet, og hvem er jeg, at jeg kunde imodstaa Gud?" (Fra Pearl of Great Price.)

Den 1ste August 1899.

Atheistisk Urimelighed.

„Daaren siger i sit Hjerte, der er ingen Gud." (Sal. 14, 1.)

Sandelig maa han være i en formørket Tilstand, som ved at beskue Naturens store Værk intet ser, der vidner om en almægtig Skaber, som udtænkte og udførte de Underværker, vi se alle Vegne og i alle Ting! Materialisten driver Spot med, hvad han kalder Urimeligheden af Religion; men kan man finde noget i den taabeligste Religion paa Jorden, som er mere urimeligt eller latterligt end den Ide, at uorganisk Materie, uden Liv eller Tanke, uden Magt til at ordne, kunde upaavirket danne sig selv til de mange forskellige Former med Liv og Skønhed, som man finder i enhver Del af Universet? Hvad vilde en saadan Materialist tænke om nogen, som vilde paastaa, at et smukt Ur ikke var bleven dannet af en Urmager, men at de uorganiske Elementer, hvoraf det bestaar, havde upaavirket sat sig selv i Bevægelse, og at enhver af dets Bestanddele havde saaledes ordnet sig selv til at blive Fjedre, Hjul, Juveler, Skruer, Glas, Skive og Kasse, og at hver af disse havde saa nøjagtigt dannet sig til at passe til hverandre for tilsammen at blive et smukt og godt Ur, der kundgør for Menneskene med største Bestemthed Døgnets forskellige Afdelinger?

Ved Udkast indrettes Midlerne efter Formaalet, men Menneskets alleryppperligste Udkast og fineste udførte Værker ere meget grove og ufuldkomne sammenlignet med Naturens Værk. Spidsen paa den fineste Synaal er stum, naar set gennem en god Mikroskop, men den bedste Mikroskop har ikke formaaet at vise andet end en fuldkommen Spids paa Biens Braad. „Betragter Lilierne paa Marken, hvorledes de vokse; de arbejde ikke, spinde og ikke; men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem."

Atheisten vil ikke tro noget, som han ikke kan kende ved Hjælp af Sanserne, men vil let tro, at der er Molekuler, Atomer, og det usynlige Æther, hvilke kun ere kendte i Videnskabsmænds Indbildning.

Ifølge denne Teori vilde man ikke kunne tro, at der kan være Lugt, som ikke Mennesket kan fornemme, medens Blodhunden formedelst sin fine Lugtekraft let sporer et Individ, endskøndt Hundreder af andres Spor have krydset dettes. Man har nylig læst om en Mand, som kan kende hver af sine Venner paa deres særegne Lugt. Mølleren kan kende Melets Finhed ved at føle paa det med Fingrene, medens en, som er uvant dertil, næppe kan saaledes skelne mellem det fineste og groveste. Det mest tilvante Øre kan kun skelne Tonerne, som ligge mellem nogle faa Oktaver, men vil nogen derfor med Rette kunne sige, at der ingen Toner ligge udenfor denne hans Skelnekraft? Indfødte raa Stammer i Afrika og Amerika kunne tydelig se Genstande med deres blotte Øjne paa meget længere Distancer, end Folk, som ere opdragede i Byer og Stæder, hvor de kun ere vante til at se i kort Afstand.

Teleskopen og Mikroskopen har bragt mangfoldige Ting indenfor vor Synskreds, hvilke de, som have levet før disse Instrumenter bleve opfundne, ikke havde den mindste Anelse om. Hvis man kun kan tro, hvad man ved af egen Erfaring, vil man ikke tro meget; thi for at kende, hvor upaalidelige Sanserne ere, behøver man blot at tilbringe en Aften hos en Troldmand eller Magiker, eller en spiritualistisk Seance. De menneskelige Sansers Virkekreds er, naar sammenlignet med Universets Uendelighed, næppe som en Draabe i Forhold til Verdenshavet. Videnskabens Opdagelser, der have bidraget saa meget til at ophøje Mennesket og gøre ham Livet behageligt, ere alle Frugterne af Tro paa det usynlige og uerfarede. Det var Underkuelsen af denne Tro formedelst Overmagt, der saa alvorligt forhindrede Menneskenes Fremadskriden gennem de mørke Tidsperioder baade i videnskabelig og religiøs Henseende. Kun, naar den menneskelige Aand er fri og uforhindret i at træde udenfor de kendte Grænser og søge efter det uopdagede, kan den gøre Fremskridt mod de højere Sfærer af Tankekraft og Oplysning.

Hvad er denne Kraft, der leder Mennesket udenfor deres Erfaringer? Det maa sikkert være noget højere end selve Sanserne. Det virker i den stille Nat, naar alle Sanserne ere bedøvede, og jo mindre Bevægelse af enhver Slags, der er i hans Omgivelser til at virke paa Sanserne, desto bedre og mere uforstyrret foregaar Sindsarbejdet. I enhver Tidsalder have de bedste Tanker udsprunget under saadanne Omstændigheder. Hvorfra komme disse Intelligensens Lysstraaler, hvilke ethvert dybttænkende Menneske har erfaret? De komme som en Strøm fra en Beholder af Intelligens, som om en Sluseport var aabnet. Denne Kraft kan dyrkes, ligesom Sanserne kunne, til den er udviklet til hvad, Verden kalder Geni. Saaledes er det ogsaa med Aabenbarelsens Aand. Skal nogen, fordi han aldrig har aabnet sit Hjerte for guddommelige Indflydelser, derfor paatage sig at erklære, at andre, hvis Hjerter ere blevne luttrede og gjorte til behagelige Boliger for den Helligaand, ikke kunne

modtage guddommelige Indtryk? Ligesaa godt kunde man sige, at en begavet og vel øvet Musiker ikke kan finde noget smukt i Musiken, fordi en anden uden mindste Gehør eller Smag ikke finder noget behageligt deri.

Kemikeren kan ved Hjælp af Syrer opløse en Sølvmønt, saa at man ikke kan se mindste Spor af Sølv mere med de blotte Øjne, men formedelst Love, som han er vel bekendt med, kan han genbringe Sølvet, og naar det bliver møntet igen, besidder det sin forrige Værdi og Ejendommeligheder. Mange Materialister ville lel tro dette, endskøndt de endog kunne være ganske uvidende om den kemiske Proces; men han vil latterliggøre den Tro, at Gud kan genbringe de opløste Dele af det jordiske Legeme til dets oprindelige Figur og Sammensætning ved Opstandelsen fra de døde. Hvad har nu Atheistens Filosofi gjort for Menneskets Forfremmelse? Kan den give Trøst for Tabet af kære Venner, der ere gaaet bag Sløret i Dødens Skygge? Har den nogensinde blødgjort eller glattet Dødssengens Pude? Hvad Bevæggrunde har den givet, som skulde bringe nogen til at leve i moralsk Renhed? Hvori har den bidraget til at oprette et universalt Broderskab mellem Menneskene, eller til at bringe Fred paa Jorden og Guds Velbehag? Hvad Belønning byder den for Selvopofrelse for andres Velfærd? Eller hvad Gengæld for Grusomhed og Undertrykkelse?

Man lærer mere, om hvad der ophøjer og forbedrer Menneskene, af nogle faa Paragrafer af Kristi Prædiken paa Bjærget, end af alle vor Tids fritænkeriske Filosofier.

A. W.

Afløsning. Efter et hæderligt udført Missionsarbejde i Skandinavien løses nu følgende Ældster med Tilladelse til at rejse hjem til deres kære i Zion: Ole Jensen fra Aalborg Konf., Rudolph Larson fra Gøteborg Konf., Joseph L. Petersen, Rasmus C. Petersen og Christian Christensen fra Aarhus Konference.

Efteraars-Konferencer. Konferencemøder ville blive afholdte som følger:

Stockholm	Lørdag	og	Søndag	den	2den	og	3die September.
Trondhjem	—	-	—	-	9de	-	10de —
Bergen	—	-	—	-	16de	-	17de —
Kristiania	—	-	—	-	23de	-	24de —
Gøteborg	—	-	—	-	30te Sept.	og	1ste Oktober.
Aalborg	—	-	—	-	7de	-	8de —
Aarhus	—	-	—	-	14de	-	15de —
Skaane	—	-	—	-	21de	-	22de —
Kjøbenhavn	—	-	—	-	28de	-	29de —

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission,

Nødvendighed for Aabenbaring.

I aandelig Henseende er Mennesket her i denne Tilværelse i en Tilstand af stor Uvidenhed. Hans naturlige Fatteevne er formørket, og uden Aabenbaring fra Gud, enten ved hans Røst eller hans skrevne Ord, er Mennesket ikke i Stand til at forstaa de første Principper, hvorpaa evigt Liv er grundet. Men skøndt han monne være i Besiddelse af Guds Ord, og han kun ordret holder sig dertil, bliver det ham en „Dødsens Lugt til Død", ligesom der staar skrevet: „Som og gjorde os dygtige til at være den nye Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levendegør." (2. Kor. 3, 6.) Det nye Testamente, som her er henført til, indeholder Kristi Evangelium, men vi lære dog deraf, at „Bogstaven" uden Aandens Medvirkning virker „Død." For at være af Værd til Frelse, maa den ledsages af Aanden, som alene giver Liv. Grunden til, at Bogstaven alene saaledes virker Død, kan ikke tilskrives Guds Ord. De ere nedskrevne af Menneskene selv, thi Apostelen siger: „Men det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke kende dem, thi de bedømmes aandeligen." (1. Kor. 2, 14.)

De Ting, som ere af Guds Aand, og de som ere af Gud og hans Søn, ere de samme og derfor udgøre Evangeliet. Vi læse det følgende (Joh. 16, 14. 15.): „Han (Aanden) skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. Alt, hvad Faderen haver, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit, og forkynde eder." Det ses tydeligt, af hvad disse Skriftsteder fortælle os, at omendskøndt de frelsende Principper ere bekendtgjorde for Verden i Guds aabenbarede Ord, eller Bibelen, maa der dog foregaa et Forberedelsesværk i Menneskets Hjerte, førend han kan forstaa det, som er aabenbaret; det vil sige: saaledes at det kan tjene ham til Frelse. Han maa beredes til at modtage „aandelige Ting"; han maa sættes i en Tilstand, hvori han vil agte som den Alvidendes Visdom de Principper, han før ansaa som latterlige. Hvis denne Forberedelse ikke sker, er der ingen Frelse for ham, medmindre vi tænke os, at det naturlige Menneske — den vantroende og de, som foragte Guds Visdom — alle ere berettigede til at arve evigt Liv. Men denne Forandring eller Bekendelse staar i Forbindelse med Aabenbarelsens Princip. Der kan ingen saadan Sindsforandring ske uden dette Princip. Ingen kan paa een Tid anse Evangeliets Principper som „Daarskab", og siden paa een Gang blive af den modsatte Mening og antage dem for Guds evige Sandheder, uden at de blive fremstillede for ham i det rette Lys som saadanne. Dersom ikke dette sker, maa han absolut vedblive at se dem ligesom før. Naar Sandheden saaledes er fremstillet for nogen, bliver den opklaret og afsløret formedelst Guds Aand; det vil sige: den er ham aabenbaret.

Og atter: Enhver Kristen siger sig at være „kaldet fra Mørket til hans underfulde Lys" (1. Pet. 2, 9.); men med denne Anskuelse maa de jo ogsaa erkende Læren om Aabenbarelse. Vi kende ikke noget „Lys", som ikke er et Aabenbarelses Princip. Stjernernes Lys og det, hvormed Planeterne skinne, aabenbarer deres Stilling og Væren paa Himlen. Solens Lys aabenbarer os utallige Ting paa Jorden. Naar man bringer et Lys ind i et mørkt Værelse, faar man derved Kundskab om Stedet og dets Indhold. Disse *aabenbares* formedelst *Lyset*, og den for hvem de saaledes afsløres, faar et fuldkomment Begreb om deres Størrelse og Beskaffenhed osv. Om nu „Kristi underfulde Lys" ikke ogsaa er et Aaben-

barelses Princip; om det ikke oplyser os om de guddommelige Tings Orden og Indretning for Menneskenes Frelse; hvis det ikke virker i sin Sfære med ligesaa stor Kraft, som det naturlige Lys virker i sin, saa burde vi ophøre med at omtale det som „Lys", enten det er af Gud, af Kristus, eller af den Helligaand. Saadanne Benævnelser ere vildledende eller meningsløse, hvis et saadant Lys ikke udfolder noget for vort aandelige Syn. De Hellige antage denne Sammenligning som rigtig og paastaa, at „Kristi Lys" er et Aabenbarelses Princip, ellers er det ingenting.

Lader os dernæst betragte de Ord, som Kristus sagde til Nikodemus: „Uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige." (Joh. 3, 3.) Af dette Skriftsted se vi, at førend denne ny Fødsel er sket, er i ethvert Tilfælde Guds Rige usynligt for det aandelige Øje; det er helt skjult. Naar man er i en saadan Tilstand, er man aandelig forblindet for Guds Værk og kan aldeles ikke se det. Det er vel bekendt, at mange ere fødte uden det naturlige Syn, og at nogle af disse erholde det siden efter. Hvem vil nu sige, at naar denne Verden, med alt det skønne i Bjærg og Dal, Mark og Skov, Flod og Eng, elskede Venners Skue, og utallige andre glædelige Ting opdages for saadanne Mennesker, at de ikke faa en mærkværdig Aabenbarelse? At negte dette, er kun at være af forskellig Mening om Ordets Betydning. Saaledes er det ogsaa med det naturlige Menneske, som er født aandeligen blindt for Guds Rige, men senere erholder Aabenbarelse — og i mange Tilfælde er den ganske forbausende — naar hans Forstands Øjne oplades ved den „nye Fødsel" til at skue Guds aandelige Værk.

Der er skrevet: „Dersom nogen vil gøre hans Villie, skal han kende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." (Joh. 7, 17.) Her er et særdeles Løfte om, at enhver som gør Faderens Villie skal erholde den fornødne Kundskab. Hvorfra kommer dette Vidnesbyrd? Kristus besvarer dette Spørgsmaal saaledes: „Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. Alt, hvad Faderen haver, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder." (Joh. 16, 13.—15.) Saaledes se vi, at Kundskab om Kristi Evangeliums Guddommelighed tilkendegives af den Helligaand; thi dens Virkning er at lede de Hellige i al Sandhed. Hvis Menneskene ikke erholde Sandheden fra denne Kilde, saa de den sikkert ikke fra nogen anden. Det, som Faderen har, er meddelt Sønnen, og Aanden tager deraf og tilkendegiver samme for Mennesket. Maaden, hvorpaa han gør dette, er fremstillet under den Ide, at han „forkynder" det. Dersom f. Eks. een kan forkynde en anden noget, hvorom hin er uvidende, uden at aabenbare ham det, kunne vi ogsaa tænke os, at Guds Aand uden Aabenbaring kan tage af Faderens og Sønnens Ting og forkynde det for Mennesket. Men eftersom der maa være Tilkendegivelse eller Aabenbaring af et eller andet Slags i det anførte Tilfælde, maa der ogsaa være Aabenbaring, naar „Aanden" forkynder os det, som er Faderens.

Følgende Skriftsteder gøre disse Ting ganske tydelige: „Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesum Kristum." (Joh. 17, 3.) Her ses, at Frelse eller evigt Liv beror paa Kundskab om Gud og Kristus. Maaden, hvorpaa denne Kundskab erholdes, er tydelig bleven os vist af Frelseren, idet han siger: „Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen

kender Sønnen uden Faderen; og ingen kender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare." (Matt. 11, 27.) Disse Skriftsteder ere i sig selv Forsikring nok for Sandheden af Læren om fortsat Aabenbaring for deres Vejledelse, som have Arveret til Frelse. Ingen kan frelses uden at erholde Kundskab om Gud, og ingen kender ham uden dem, for hvem han er aabenbaret formedelst Sønnen. Vi kunne ikke antage, at Faderens Aabenbarelse, der er os vist at være saa nødvendig, er den, der findes i Evangeliets „Bogstav"; thi om denne er det sagt, at den „ihjelslaar".

Apostlen Paulus giver os ogsaa særdeles vigtige Vidnesbyrd. Han siger: „Men, som skrevet er, intet Øje har set, og intet Øre hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud haver beredt dem, som ham elske. Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, endogsaa Guds Dybheder. Thi hvilket Menneske ved det, som er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa ved og ingen det, som er i Gud, uden Guds Aand. Og vi have ikke annammet Verdens Aand, men den Aand, som er af Gud, paa det vi kunne kende, hvad der er os skænket af Gud." (1. Kor. 2, 9.—12.)

I disse Skriftsteder fremviser Apostelen Nødvendigheden for Aabenbaring fra Gud til Menneskene, idet han henfører til disse simple Kendsgerninger. Heraf ses, at ligesom ingen kan vide, hvilke Tanker og Hensigter ere oprundne eller næres i en andens Hjerte, uden at de blive ham aabenbarede, saaledes kan ej heller nogen kende det, som er af Gud, uden ved Aabenbaring. Apostlen Paulus fremstiller denne Sag saa tydelig, at hans Mening ikke let kan misforstaas. Han viser os, at først er det, som hører Gud til, hos Gud selv, eller hos den Helligaand. Hvorledes skulde da Mennesket erholde det? Kun ved Aabenbaring; dette er indlysende. Om denne Anskuelse ere alle Kristne enige. Men naar de fortælle os, at den omtalte Aabenbaring mener det skrevne Guds Ord, da er det en stor Fejltagelse; thi den hellige Skrift maa visseligen være indbefattet i „hvad der er os skænket af Gud"; og Apostlen siger, at Guds Aand er givet Mennesket, for at han kunde kende det, som er os skænket. Der er ingen Grund for Misforstaaelse angaaende dette. Forholdet mellem Evangeliet til Mennesket kan sammenlignes med en Lærebog om Mathematik i Hænderne paa et lille Barn. Barnet kender slet ikke mere til den Videnskabs Principper, Bogen indeholder, paa Grund af at have Bogen i Hænde, end om det aldrig havde set den. Barnet maa have nogen til at undervise sig med megen Omhu, lidt ad Gangen, eftersom dets Forstandsevne udvikler sig, angaaende de Principper, hvoraf Videnskaben bestaar. De maa forklares (aabenbares) for Barnet. Paa lignende Maade tager den Helligaand de Principper, der ere nedskrevne i den Hellige Skrift angaaende Videnskaben om det evige Liv og udfolder dem for den menneskelige Forstand. En Lærling i denne Videnskab uden den Helligaand for sin Lærer er af dem, „som lære altid, og kunne aldrig komme til Sandheds Erkendelse."

Og atter, det kan synes ganske let for nogen, som har Bibelen i sin Haand, at kende, at Jesus Kristus er Guds Søn. Men om Folk, som aldrig har haft Aabenbaring fra Gud desangaaende, vilde nøje undersøge deres Viden om denne Sag, ville de finde, at de blot tro, at han er Guds Søn. Det var kun formedelst Aabenbaring, at Peder vidste dette om Kristus, hvilket Frelseren selv erklærede, og som vil kunne ses af de følgende Skriftsteder: „Men der Jesus var kommen i Egnen af Cæsarea Philippi, spurgte han sine Disciple og sagde: hvem sige Men-

nestene mig, Menneskens Søn at være? Men de sagde: nogle sige, at du er Johannes den Døber; men andre, Elias; og atter andre, Jeremias, eller en af Profeterne. Han siger til dem: men I, hvem sige I mig at være? Da svarede Simon Petrus og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Jonas Søn, thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene. (Matt. 16, 13.—17.)

„Kød og Blod" betyder sandsynligvis her menneskelig Visdom, og Jesus vidner at denne ikke er tilstrækkelig for at forstaa hans Personlighed som Guds Søn. Dersom Petrus ikke kunde kende Kristus uden Aabenbaring, saa kan intet andet Menneske. Frelseren lærte, at dette er noget, der hører til Aabenbaring, og den, som ikke lærer ham at kende paa denne Maade, er ikke paa Vejen til Frelse; thi „dette er det evige Liv, at kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesum Kristum."

Da nu saa meget beror paa dette Princip, har Herren ogsaa gjort Omsorg for dets Vedvaren i hans Kirke. Da Frelseren havde sagt, at den Kundskab Petrus erholdt om, at Kristus var Guds Søn, fik han ved guddommelig Aabenbaring, sagde han endvidere: Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den." Hvad er denne Klippe, hvorpaa Kristi Menighed skulde bygges? Det var Aabenbarelsens Klippe. Altsaa er Gud med deri, og styrer og raader i alle Ting, borttager al Tvivl, forklarer enhver Pligt, og overvinder hver Fiende. Det troner ham som Kirkens Hoved. Det giver Kirken hans Visdom og Kraft, som er tilstrækkelig under alle Omstændigheder. Heraf maa enhver kunne se, at fortsat Aabenbaring i Kirken er en Klippe, over hvilken „Helvedes Porte" ikke kunne faa Overhaand.

Ligeledes læse vi: „Thi jeg skammer mig ikke ved Jesu Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror, baade for Jøder først, og for Græker; thi derudi aabenbares Guds Retfærdighed af Tro til Tro, som skrevet staar: „men den retfærdige ved Troen skal leve." (Rom. 1, 16. 17.) I Følge dette Skriftsted bliver Jesu Evangelium en Guds Kraft til Saliggørelse kun for dem, som tro; Guds Retfærdighed, hvilken Evangeliets Ord aabenbarer os, er i en anden og egen Forstaaelse aabenbaret til Tro. De Ord, hvormed Apostlen udtrykker sig, gør dette klart. Hvis Guds Retfærdigheds Aabenbarelse, som Skriften taler om, er lige ens til den vantro som til den troende, hvorfor taler Apostlen da saa udtrykkelig om „Aabenbarelse til Tro". Nej, de ere ikke ens. Guds Retfærdigheds Aabenbarelse til den ene Slags er „Ordet, som ihjelslaar"; det er det skrevne Kristi Evangelium. Aabenbarelse til Tro er den som virkes af Aanden, som tager af „de Ting som høre Guds Aand til" og forkynder dem til de Hellige. Hvor sand Tro er, der er Guds Retfærdighed aabenbaret, thi saaledes lærer Apostlen os.

Vi læse ligeledes, at „Vidnesbyrdet om Jesus er Profetiens Aand." (Aab. 19, 10.) Profeti kommer ikke af Menneskets Villie, men af den Helligaands Aabenbarelses-Kraft; derfor er denne Tekst ensbetydende med: „Jesu Vidnesbyrd er Aabenbarelsens Aand." Af dette kan man med Rette slutte, at hvor der hverken findes Profetiens eller Aabenbarelsens Aand, findes ej heller Jesu Vidnesbyrd, og hvor disse ikke haves i Eje, er der ingen Frelse. Det Princip, at Aandens Aabenbarelse er nødvendig for enhver, ligger derfor som Grundvold for et kristeligt Liv og Levnet.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Halvaaret endende d. 30te Juni 1899.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion.		Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.		Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte.		Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte.
			Højpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.						Over 8 Aar.	Under 8 Aar.					Ved Tilbud af Skrifter.	Efter Indbydelse.				
Kjøbenhavn . .	Jac. Christensen	7	4	16	32	7	16	7	438	500	110	622	28	14	2	3	1			5528	1832	3270	6890	181	283
Aarhus	Andrew Petersen	8	2	20	23	8	15		263	309	90	402	17	14	1	3	3	1	19	6701	2405	6893	12353	328	411
Aalborg	Morten Jensen	3	2	19	17	15	8	5	274	319	75	394	4	13	4		1	5		8277	989	3954	8260	98	275
Danmark		18	8	55	72	30	39	12	975	1128	275	1418	49	41	7	6	5	6	19	20506	5226	14117	27503	607	969
Kristiania . . .	H. A. Pedersen	9	1	19	42	20	30	9	674	790	203	993	29	6	3	5	8	5	3	17586	237	2864	15724	178	369
Bergen	Hyrum Jensen	5	1	9	1	2	2	2	73	80	16	96	3	3	1		2		2	2177	50	545	2051	43	101
Trondhjem . .	N. P. Nielsen	5	1	10	3		2		46	60	20	80		1						1104	18	274	720	47	22
Norge		19	3	38	46	22	34	11	793	930	239	1169	32	10	4	5	10	5	5	20887	305	3683	18495	268	492
Stockholm . . .	P. J. Sandberg	9		27	10	61	37	21	1180	1411	286	1696	37	38	1	4	14	5	10	18870	170	2518	22163	356	726
Gøteborg	Charles E. Forsberg	8	1	20	54	21	29	22	413	539			28	18		4	6	5	3	5338	706	1189	6602	121	217
Skåne	Ola Olson	5	2	12	9	14	12	7	265	307	78	385	15	9	2		5	1	1	4839	407	1937	5523	108	426
Sverige		22	3	59	73	96	78	50	1858	2257	364	2081	80	65	3	8	25	11	14	29047	1283	5644	34288	585	1369
	Totalsum . . .	59	14	152	191	148	151	73	3626	4315	878	4668	161	116	14	19	40	22	38	70420	6814	23444	80286	1460	2830

De aandelige Gaver.

At de aandelige Gaver gradvis forsvandt i Kirkens tidlige Tider, tilstaas af mange af den kirkelige Histories og Lærdommes Autoriteter. Som Eksempel paa denne Slags Vidnesbyrd om, at de aandelige Gaver forlod den afvegne Kirke, anføres følgende Ord fra John Wesleys Pen. „Det ser ikke ud, som om disse overnaturlige Gaver af den Helligaand vare almindelige i Kirken i mere end to eller tre Aarhundreder. Sjældent høre vi dem omtalt efter den ulykkelige Tid, da Kejser Konstantin erklærede sig for en Kristen, og af en fejltagen Ide, at han derved vilde fremme den kristne Sag, læssede han Rigdom, Magt og Ære paa Kristne i Almindelighed, men i Særdeleshed paa det kristne Præsteskab. Fra den Tid ophørte de aandelige Gaver næsten aldeles; kun faa Tilfælde af den Slags fandt Sted. Aarsagen dertil var ikke, som nogle have troet, at der ikke længer var Nødvendighed for dem, fordi hele Verden var bleven kristen. Dette er en stor Fejltagelse. Ikke en Tyvendedel af Verden var kristen, endog blot af Navn. Men den virkelige Aarsag var: at Kærligheden i mange, ja næsten alle, der bar Navn af Kristne, var uddød. De Kristne havde ikke mere af Kristi Aand hos sig end Hedningerne. Menneskens Søn, naar han kom for at finde sin Kirke, kunde næppe finde Troen paa Jorden. Dette var den virkelige Aarsag, hvorfor de overnaturlige Gaver af den Helligaand ikke længer kunde findes i den kristelige Kirke — fordi de Kristne vare blevne Hedninge igen, og kun havde den døde Form tilbage.“ (Wesleys Works 7, 89.)

I denne nyere Tids Husholdning af Jesu Kristi Kirke findes der nedskreven i Hundredvis af Eksempler paa, at disse Gaver eksistere iblandt de Hellige, som saaledes høste utallige store Velsignelser deraf. Mange authentiske Beretninger om disse mirakuløse Tildragelser kunne findes i „Mormons Bogs guddommelige Troværdighed“ af Apostel Orson Pratt, og i „Et nyt Vidne for Gud“ af Ældste B. H. Roberts, samt i mange andre mindre Bøger udgivne af de Hellige i vore Dage. Hvorlænge vil Verden vedblive at tro, at alle disse Vidnesbyrd af ædle Mænd og Kvinder ere blot Fantasi og Bedrageri?

Indhold.

København.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).